

Svajonų
ROMANAI

SJK
SICILIJOS KOREČIAI

SARAH MORGAN

Kvietimas nusidėti

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Knjgure.lt

**Sarah Morgan
(Sara Morgan)**

KVIETIMAS NUSIDĖTI

Antrasis serijos
Sicilijos Korečiai
romanas

Versta iš Sarah Morgan An Invitation to Sin, 2013

© Sarah Morgan, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė , vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-697-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

- Zakai? Kur tu, po velnių? Jau geriau nepalik manęs, be tavęs tikriausiai neištversiu. Bet kurią akimirką galiu pasiduoti ir kibti į angliavandenius. Tada suknelėi bus galas. Paskambink, kai gausi žinutę.

Telefonui vos neišslydus iš prakaituoto delno Teilorė stipriai jį suspaudė. Tai viso labo vestuvės. Būrys žmonių, kurie jai nerūpėjo ir kuriems tikrai nerūpėjo ji. Dėl to neturėtų šitaip jaudintis. Ji čia tik todėl, kad to primygtinai norėjo filmo prodiuseris.

Teilorė pabandė giliai įkvėpti, bet suknelė neleido krūtinei išsiplėsti. Dizaineris taip užsiuvo drabužį ant jos, kad prireikus nueiti į tualetą liepė jai atsiųsti žinutę.

Sicilijos karštis pliekė nuoga Teilorės nugarą. Ji užvertė akis stebėdamasi, kokia absurdiška ši padėtis. Ankštoje suknelėje buvo siaubingai karšta, o ji verčiau mirs, nei leis kam nors kartu eiti į tualetą, vadinasi, negali nei valgyti, nei gerti. Tiesa, ji ir taip mažai valgydavo. Dar vaikystėje mamos įskiepyta drausmė niekada jos neapleido. Ji buvo pratusi jausti alkį, bet

pastaruoju metu noras valgyti darėsi vis stipresnis ir ji žinojo dėl to tampanti irzli. Galėtų kam nors net galvą nurėžti ir jei taip nutiks, pasistengs, kad toji galva priklausytų Korečių šeimos nariui, kaltam dėl šiuo metu patiriamo nepatogumo.

Ji svarstė, ar jis taip pasielgė tyčia. Šis filmas – jo kūdikis. Tikriausiai liepė dizaineriui pasistengti, kad joks vyras nepajęgtų nuvilkti suknelės ir sužlugdyti didžiojo jos sugrįžimo.

Ją išvydęs Zakas juoksis. Ji taip ilgai vilki tik džinsus, kad jis dar nematė jos šitaip apsirengusios.

Teilorė neapkentė dirbtinumo ir kėslų, slepiamų po oro bučiniais ir nugludintomis šypsenomis.

Atsispyrusi vaikiškai pagundai kramtyti nagus ji žvilgtelėjo į dailų manikiūrą ir nuliūdo išvydusi virpančias rankas.

Nedrįso paimti taurės šampano. Išlietų gėrimą ant suknelės. Arba, dar blogiau, ant kitos moters suknelės, o juk žinojo, kaip kiti tai suprastų.

Suirzusi, kad nerimauja dėl to, ką pagalvos žmonės, ji įmetė telefoną į rankinę.

Beprasmiška šitaip reaguoti į smulkmenas.

Per pastaruosius porą metų ji suprato, kas gyvenime svarbiausia. Juk yra žmonių, kuriuos kamuoja rimtos problemos, o ji prisidirbo pati ir viską paliko praeityje.

Teilorė priėmė prastų sprendimų. Pasitikėjo žmonėmis, nors nederėjo to daryti, bet dabar tapo kitu žmogumi. Su laiku tai įrodys.

O ši diena, žinoma, tam ir skirta.

Ji turi įrodyti.

Nedarys klaidų. Net ir netyčia neišlies gėrimo.

Net jei kas nors priešais ją išpiltų aliejaus, jai nevalia paslysti.

Šito reikėjo, jei norėjo susigrąžinti aktorės karjerą, o to ji žūtbūt troško. Taip troško, kad net išitraukė į reklamos cirką, neatsiejamą nuo jos darbo. Tokią kainą turėjo sumokėti už tai, kad užsiimtų mėgstama veikla.

Ši mintis privertė vėl iš rankinės išsitraukti telefoną.

- Ei, Zakai! - Jos balsas virpėjo. - Tik noriu pranešti, kad moterys čia labai seksualios. Net tau pavyktų su kuo nors susidėti, todėl paskubėk, kol nepažiopsojai progos. O jei net to nepakanka, kad čia atsidurtum, tada pasakyčiau, kad negaliu nusišlapinti, nebent kas nors

išardytų mano suknelės siūles. Išvydęs mane galėsi negyvai užsijuokti. Paskambink.

Jai pasidarė baisu, kad taip jo trūko.

Tai Zakas paragino ją siekti svajonės ir vėl vaidinti. Deja, kai kurios svajonės neatsiejamos nuo košmarų. Jei nepajėgs su tuo susidoroti, kaip išters dėmesį grįžusi į filmavimo aikštelę? Vaidybos ji ilgėjosi, bet šito – ne.

– Teilore! – Tobulai išpuoselėta veja link josėjo Santas Koretis, filmą prodiusuojančios įmonės vadovas, kalbama, permiegojęs su visomis pastarųjų penkių filmų pagrindinėmis aktorėmis. – Vėluoji.

– Ant manęs siuvo tavo išrinktą suknelę. – Ji neužsiminė pusvalandį mindžikavusi lauke, mėgindama sukaupti drąsą ir įeiti pro vartus. – Iš patirties žinau, kad paparacai labiau sukrunta, jei priverti juos laukti, o paskui išverti iš koto.

– Nepamiršk, kad reklamuoji mano filmą, ne save. Noriu reklamos ir omenyje turiu gerą reklamą. Nenoriu, kad žmonės imtų knaisiotis po tavo praeitį.

Na va. Kalbasi vos dvi minutes, o tema jau sukasi apie jos praeitį.

To neišvengsi. Jos klaidos buvo taip išviešin-

tos, kad tapo neatsiejama dalimi, todėl dabar žmonės, įskaitant Santą, pirmiausia mato jas.

Skrandis garsiai sugurgė ir priminė esąs tuščias.

- Esu tikra, kad po vestuvių, kuriose bus gausu Korečių dinastijos atstovų, žiniasklaida galės rinktis, apie ką rašyti.

Senajai Teilorei jis gal ir būtų pasirodęs patrauklus, bet pastarosiomis dienomis ji, užuot ieškojusi bėdų, vengė jų. Ypač susijusių su vyrais. Kaip reikiant jau pasimokė.

- Rausti? - Jo akys nužvelgė ją. - Teilorė Karmaikl, pasiutėlė ir seksuali katytė, prireikus geba nurausti. Priimsiu tai kaip ženklą, kad moki vaidinti. Pritariu. Žmonėms patinka pažeidžiamumas. Jie gal net atleis tau už šoki-rojamą praeitį.

- Mano praeitis - tik mano reikalas. - Nors ji buvo prikibusi tarsi nenuvaloma purvo žymė. - Na, tai ką apžavėti pirmą?

- Ar neturėjai ateiti su palyda? - Jo akys nužvelgė aplinką. Teilorei pavyko pro sukąstus dantis nusišypsoti.

- Turėjau atvykti su draugu Zaku, bet jis užtruko. - Ir ji už tai nudės jį.

- Nepamiršk, šiandien privalai bendrauti su

įtakingais žmonėmis, o ne veltis į meilės santykius.

- Zakas nėra... - Ji pasigailėjusi nutilo viduryje sakinio, bet Santas jau pritariamai linkčiojo.

- Gerai, nes sujauktiems tavo santykiams mano filmavimo aikštelėje vietos nėra.

- Mano santykiai nėra sujaukti. - Galėjo pasakyti, kad apskritai nėra jokių santykių, bet nutylėjo.

- Šis filmas sutrauks daugybę žiūrovų dėl dviejų priežasčių. Pirma, todėl, kad tai mano filmas... - Jis šaltai nusišypsojo. - Antra, todėl, kad jame vaidini tu, Teilorė Karmaikl. Žmonės plūs į kino teatrus pažiūrėti didžiojo tavo sugrįžimo, nes tu nusiritusi, o visiems patinka vėpsoti į padugnes. Jei manęs neapgauna nuojauta dėl tavęs, žiūrovai išeis sužinoję, kad moki vaidinti. Todėl, būk gera, nesusimauk.

Nors buvo karšta, ji sudrebėjo.

Štai ko ji neapkentė. Žiniasklaidos ir kino studijų, manančių, kad ji yra jų nuosavybė ne tik filmavimo aikštelėje, bet ir už jos ribų. Ją, jauną žvaigždutę, tai kone palaužė, bet dabar ji nebėra toji naivi mergaitė.

Tikrai neleis, kad tai vėl nutiktų.

Teilorė nesusimaus ir neleis kitiems jos su-

žlugdyti.

Panorėję gali tuos prakeiktus kamerų objektyvus priklijuoti jai prie užpakalio – vis tiek neužklups jos besielgiančios nederamai. Ji bus tokia tobula, kad žiniasklaida numirs iš nuobodulio. Tol trinsis tą purvo žymę nuo įvaizdžio, kol švytės lyg sidabras saulėje.

– Na, tai kas čia šiandien svarbiausias? Papsakok. – Nors vilkėjo labai holivudinę suknelę, ji buvo žvali, dalykiška ir tegalvojo apie reikalus. – Ką turėčiau sužavėti?

– Visus. Visi vestuvių svečiai laukia progos su tavimi pasikalbėti. Teilorė Karmaikl pagaliau grįžo iš tremties. Žmonės trokšta smulkmenų. Liežuvautojai tik ir nerimsta.

– Pasirūpinai tuo.

– Tu – didžiausias mano turtas, o turtu aš moku naudotis. Niekam neatskleisk smulkmenų. Ir interviu duok tik man sutikus.

– Jokių problemų.

Savo praeitį ji buvo įgrūdusi į stalčių ir užraikynusi jau kelerius metus. Nuo minties, kad kiti stengsis iškapstyti purvą, ją pykino, o ir žodžiai negelbėjo.

– Jie bus atkaklūs. Juk tu mergina, atleidusi savo motiną.

- Atleidau savo vadybininkę. Tai, kad ji buvo mano mama, nieko nereiškia. - Bet tikriausiai turėtų šį tą reikšti. Juk neturėjo būti taip paprasta atsikratyti mamos, tiesa?

- Žmonėms liguistai rūpi tai, kad pati sužlugdei savo gyvenimą.

- Ačiū. - Skausmui sukilus vėl stengėsi jį nuslopinti.

- Na, tai ką veikei pastaruosius kelerius metus?

Teilorė stebėjo, kaip bitė sukinėjasi aplink gėlę ir atsargiai nutupia ant trapių žiedlapių.

- Stengiausi neišsišokti.

Išgirdęs ją išsisukinėjant jis prisimerkė.

- Tik žiūrėk, kad staiga neišsišoktum ir nepakenktum mano filmui.

- Neišsišoksiu. - Ji perkėlė svorį ant kitos kojos, kad mažiau maustų pėdas. Jau buvo pamiršusi, kaip nepatogu su aukštakulniais. Bet skausmas bent jau atitraukė mintis nuo gurgiančio pilvo. - Atsipalaiduok. Jei tavo filmą ir lydės koks skandalas, jis tikrai nebus susijęs su manimi.

- Tai pirmas tavo pasirodymas viešumoje po to, kai pradingai. - Jo balsas buvo griežtas. - Visi laukia, kol suklysi, juk žinai tai, tiesa?

- Tada spėju, kad jiems bus labai nuobodu.

- Negerk.

- Ar todėl įspraudei mane į šią suknelę? Kad negalėčiau nueiti į tualetą?

- Suknelė pabrėžia tavo kūno linijas, o jis - vienas iš tavo privalumų.

Nuolatinis badavimas juk turi duoti rezultatų.

- O aš vyliausi, kad tau reikia mano vaidybos įgūdžių. - Kartėlis įsiskverbė į jos balsą ir jis prisimerkė.

- Taip ir yra, bet nesu naivus ir žinau, kad išvaizda padeda. Svarbiausia filmas, Karmaikl. Neatsakinėk į klausimus apie praeitį. Tu - Mona Liza. Tiesiog mįslingai šypsokis.

- Galiu pasakyti, kad Mona įsprausta į tokią suknelę nieku gyvu nebūtų šypsojusi. Jei ją būtų privertę vilkėti tai, ką vilkiu aš, ją būtų vadinę Aimanuojančia Liza. O kadangi jau išsiaiškinome pagrindines taisykles, nukreipk mane pragaran.

- Palauk. Neatsakei į mano klausimą... - Jis sučiupo ją už rankos. - Ką gi veikei pastaruosius dvejus metus? Ėmei ir pradingai. Buvai rehabilitacijoje ar dar kur?

Rehabilitacijoje.

Aišku, kad visi taip manė. Niekam nė netop-

telėjo, kad ji pradingo dėl kitko.

- Atsiprašau, - sumurmėjo Teilorė, ištraukdama ranką jam iš saujos. - Man draudžiama kalbėti apie praeitį. Tavo taisyklės.

- Tu graži moteris. Tikrai netrūks vyrų, susidomėjusių ne tavimi, bet galimybe užsidirbti pardavus istoriją. Tau jau teko susimauti.

Skausmas buvo toks stiprus, lyg jis būtų jai trenkęs.

- Buvau jauna. Patikli. Nebesu tokia. O kalbant apie vyrus... - Teilorė sugebėjo atsainiai gūžtelėti pečiais. - Galiu patikinti, kad nėra tokio patrauklaus vyro, kuris mane sugundytų.

Lukas Koretis išmaukė dar vieną šampano taurę, kad numalšintų nuobodulį, kylantį dėl pernelyg gražaus elgesio.

Per pastarąsias dvidešimt keturias valandas jis pirmą kartą gyvenime vairavo laikydamasis greičio apribojimo, atsisakė septynių kvietimų į vakarėlius ir atsigulė prieš aušrą. Tai, kad buvo ne vienas, nieko nereiškė. Išoriniam pasauliui jis elgėsi nepriekaištingai. Užsimojus žaibiškai užsitarnauti gerą reputaciją tetrūko tik pabučiuoti kūdikį, bet net jis nebuvo pasirošęs nusmukti iki tokio veidmainystės lygio vien tam, kad padarytų įspūdį direktorių tary-

bai, nusprendusiai, kad dėl savo gyvenimo būdo jis nėra tinkamas valdyti dar vieną šeimos verslo padalinį. *Regis, sumanumas versle nieko vertas*, – įsiutęs pamanė jis ir panorą šampaną išmainyti į viskį.

O dabar padėtį dar pablogino tai, kad turėjo išsėdėti pusbrolio vestuvėse.

Ar jis vienintelis nepakentė vestuvių? Tos nesąmoningos laimingos pabaigos, kuri, kaip visi žinojo, tebuvo iliuzija. O gal haliucinacija? Lukas nežinojo ir nė neketino sužinoti. Pasitaičius pirmai progai jis maus iš čia, pageidautina, su ta tamsiaplauke pamerge, kurią pastebėjo vos įėjęs.

– Lukai! Visur tavęs ieškojau. Kur buvai?

Nespėjus sureaguoti Luką apglėbė minkšta krūtinė ir dusinantis kvėpalų debesis. Kitu atveju jis būtų pamanęs, kad tokia mirtis nebloga, bet dabar pajuto, kaip ima grėžiotis žmonės, kurie netrukus pradės smerkti. Jis suirzo dėl tokių minčių.

– Kur buvau? Vengiau tavęs, Pene.

– Aš Poršija.

– Rimtai? Nieko keisto, kad neprisimenu.

Ji sukikeno.

– Tu tikras pasiutėlis....